

2) Om hvorledes en Afløsning bedst kan udføres:

Naar der spørges om, hvorledes Afløsningen af de reelle Apotekerprivilegier bedst kan udføres, maa det have sig for Dje, at Udredelsen af den til Afløsningens Gennemførelse fornødne Kapital naturligvis maa falde nogen til Byrde. Man kan mulig ordne Sagen saaledes, at det ikke falder Mart i Djnene, hvem der bærer Byrden, ligesom denne ogsaa vil kunne fordeles paa flere Skuldre; men der maa i alt Fald være flere eller færre — eventuelt Skatteyderne — som til Slutningen have tilvejebragt Afløsningssummen. Byrden kan tænkes lagt over paa Statskassen, paa Forbrugerne af Medicinen, paa Shaendehaverne af de reelle Privilegier eller paa dem, som efter Afløsningen overtage Driften af Apotekerne.

Den letteste Maade at gennemføre Afløsningen paa vilde det naturligvis være, om Staten efter en foregaaende Taksation af de reelle Privilegier udbetalte disses Indehavere Bunderingssummerne. Staten kunde da efter Afløsningen gaa en af 2 Veje, enten drive Apotekerne for Statens Regning eller overdrage Driften til dertil egnede Personer overensstemmende med Reglerne i Lov om Afgift af personlige Apotekerbevillinger af 10de April 1895. Paa Spørgsmaalet om Henigtsmæssigheden af at gøre Apotekerne til Genstand for Statsdrift formener Kommissionen ikke at behøve at gaa nærmere ind. Dens Medlemmer samstemme i, at en saadan Ordning vilde være langt uheldigere end den nuværende, foruden at det formentlig kan anses for givet, at Indtægterne af Statsdriften ingenlunde vilde svare til den store Bekostning ved Afløsningen, og Statskassen altsaa lide et betydeligt økonomisk Tab. Den anden Vej vilde for saa vidt være at anbefale, som Endemaalet for en Afløsning — naar Tanken om Statsdrift var forkastet — maatte være, at samtlige Apoteker bleve drevne i Henhold til personlige Bevillinger og under lige Vilkaar uden Hensyn til, om nogle af dem tidligere havde været Genstand for reelle Privilegier. Det kan imidlertid anses for givet, at Overgangen til denne Ordning uden et Gennemgangsled, der tilsigtede at skaffe Dækning af Indløsningskapitalen, vilde blive en for Statskassen meget kostbar Foranstaltning. De Afgifter, Staten i Henhold til Loven af 10de April 1895 vilde erholde af de hidtil reelle Apoteker, vilde, særlig for det store Antal af Apoteker — de smaa eller mellemstore — men isørigt ogsaa for de saa store Apoteker, ikke staa i et nogenlunde rimeligt Forhold til Afløsningssummerne. Ifølge Loven af 1895 svares ingen Afgift af Apoteker med en ringere aarlig Nettoindtægt end 3,000 Kr. Efter som Nettoindtægten aarlig er 4,000 Kr., 6,000 Kr., 8,000 Kr. eller 10,000 Kr., udgør den aarlige Afgift henholdsvis 150 Kr., 520 Kr., 1,060 Kr., 2,060 Kr., Afgifter, der aabenbart kun vilde give en meget ringe Rente af Afløsningssummerne. Selv for et meget stort Apotek — f. Eks. med en Nettoindtægt af 20,000 Kr. aarlig, hvoraf Afgiften ifølge Loven bliver 7,860 Kr. — vilde Statens aarlige Indtægt af samme blive betydelig mindre end den Rente, Staten maatte udrede af et til Afløsningssummen svarende Laan. Hvor stort et Beløb den samlede aarlige Apotekerafgift (fastsat efter Reglerne i Loven af 10de April 1895) af de tidligere reelle Apoteker efter Afløsningen vilde blive, lader sig naturligvis ikke sige. Men man fejler næppe meget, naar man anslaar Afgiftssummen til omkring 1 pCt. af den samlede Afløsningssum. Men selv denne Indtægt vilde ikke komme Statskassen tilgode, saa-